

TJUGONDE VECKAN »UNDER ÅRET«

MÅNDAG DEN 18 AUGUSTI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning Dom 2:11-19

Israels barn gjorde vad ont var i Herrens ögon och tjänade Baalerna. De övergav Herren, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur Egyptens land, och följde efter andra gudar, de folks gudar, som bodde omkring dem, och dessa tillbad de. Därmed förargade de Herren. Ty när de övergav Herren och tjänade Baal och Astarterna, upptändes Herrens vrede mot Israel, och han gav dem i plundrares hand, och dessa utplundrade dem. Han sålde dem i deras fienders hand där runt omkring, så att de inte mer kunde stå emot sina fiender. Vart de än drog ut var Herrens hand emot dem, så att de kom i olycka, som Herren hade hotat och som Herren hade svurit att det skulle gå dem, och de kom i stor nöd.

Då lät Herren domare framträda, som räddade dem ur deras plundrares hand. Men de hörde inte heller på sina domare utan löpte i trolös avfällighet efter andra gudar och tillbad dem. De vek snabbt av från den väg som deras fäder, i lydnad för Herrens bud, hade vandrat och gjorde inte som de. När Herren alltså lät någon domare framträda bland dem, var han med domaren och räddade dem ur deras fienders hand, så länge domaren levde. Ty när de jämrade sig över sina förtryckare och plågare, förbarmade sig Herren. Men när domaren dog, vände de tillbaka och tog sig till vad fördärvligt var, ännu mer än deras fäder, så att de följde efter andra gudar och tjänade och tillbad dem. De avstod inte från sina gärningar och sin styvsinhet.

Responsoriepsalm Ps 106:34-37, 39-40, 43ab, 44 (R. 4a)

R. Tänk på mig, Herre,
du som besöker ditt folk med din nåd.

De förgjorde inte folken
så som Herren hade befallt dem
utan beblandade sig med hedningar
och lärde av deras gärningar. R.

De tjänade deras avgudar,
och dessa blev dem till en snara.
De offrade sina söner och döttrar
till offer åt onda andar. R.

Så blev de orena genom sina gärningar
och betedde sig trolöst i sina verk.
Då tändes Herrens vrede mot hans folk,
hans arvedel blev honom en styggelse. R.

Han räddade dem många gånger,
men de trotsade hans beslut.
Men han såg till dem i deras nöd,
när han hörde deras rop. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning Dom 2:11–19

Israeliterna gjorde det som var ont i Herrens ögon: de dyrkade báalsgudarna, de övergav Herren, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur Egypten, de följde andra gudar som de kringboende folken hade, de tillbad dem och utmanade Herren. När israeliterna övergav Herren och i stället dyrkade Báal och astártegodinnorna blev Herren vred på dem. Han utlämnade dem åt folk som plundrade dem, han prispade dem åt fiender på alla håll, och de kunde inte längre hålla stånd mot dem. Varje gång de drog i fält slog Herren dem med olycka, som han hade sagt, som Herren med ed hade lovat att göra. Deras nöd var stor.

Då lät Herren insätta domare, som räddade israeliterna från alla som plundrade dem. Men de ville inte lyssna till sina domare heller. De var otrogna med andra gudar och tillbad dem. Snart lämnade de den väg som deras fäder hade vandrat. Fäderna hade lytt Herrens bud, de själva gjorde det inte. När Herren insatte en domare åt dem var Herren med honom och räddade dem från deras fiender, så länge domaren levde, ty Herren kände medlidande när de klagade över hur de förtrycktes och plågades. Men när domaren var död återföll de och blev ännu mer fördärvade än sina fäder. De följde andra gudar, som de tjänade och tillbad. De upphörde inte med sina ogärningar och sitt trots.

Responsoriepsalm Ps 106:34–37, 39–40, 43ab, 44 (R. jfr 4a)

R. Tänk på ditt folk i din barmhärtighet.

De förgjorde inte folken
så som Herren hade befallt dem
utan beblandade sig med hedningar
och lärde av deras gärningar. R.

De tjänade deras avgudar,
och dessa blev dem till en snara.
De offrade sina söner och döttrar
till offer åt onda andar. R.

Så blev de orena genom sina gärningar
och betedde sig trolöst i sina verk.
Då tändes Herrens vrede mot hans folk,
hans egendom blev honom en styggelse. R.

Han räddade dem många gånger,
men de trotsade hans beslut.
Men han såg till dem i deras nöd,
när han hörde deras rop. R.

Halleluja Matt 5:3

V. Saliga de som är fattiga i anden,
dem hör himmelriket till.

Evangelium Matt 19:16–22

Vid den tiden kom en man fram till Jesus och frågade: »Mästare, vad skall jag göra för gott för att få evigt liv?« Jesus sade: »Varför frågar du mig om vad som är gott? Det finns bara en som är god. Men vill du gå in i livet, så håll budorden.« — »Vilka?« frågade han, och Jesus svarade: »Dessa: *Du skall inte dräpa, Du skall inte bryta ett äktenskap, Du skall inte stjäla, Du skall inte vittna falskt, Visa aktning för din far och din mor och Du skall älska din nästa som dig själv.*« Då sade den unge mannen: »Allt detta har jag hållit. Vad är det som fattas?« Jesus svarade: »Om du vill bli fullkomlig, så gå och sälj allt du har och ge åt de fattiga; då får du en skatt i himlen. Kom sedan och följ mig.« När ynglingen hörde svaret gick han sin väg bedrövad, för han ägde mycket.

TISDAG DEN 19 AUGUSTI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning Dom 6:11–24a

Herrens ängel kom och satte sig under terebinten vid Ofra, som tillhörde abiesriten Joas. Dennes son Gideon höll då på att klappa ut vete i vinpressen för att bärga det undan Midjan. För honom uppenbarade sig nu Herrens ängel och sade till honom: »Herren är med dig, du tappre stridsman.«

Gideon svarade honom: »Ack min herre, om Herren är med oss, varför har då allt detta kommit över oss? Och var är alla hans under, om vilka våra fäder har berättat för oss och sagt: 'Se, Herren har fört oss upp ur Egypten'? Nu har ju Herren förskjutit oss och gett oss i Midjans våld.«

Då vände sig Herren till honom och sade: »Gå i denna din kraft och rädda Israel ur Midjans våld. Se, jag har sänt dig.« Han svarade honom: »Ack Herre, varmed kan jag rädda Israel? Min ätt är ju den oansenligaste i Manasse och jag själv den ringaste i min faders hus.« Herren sade till honom: »Jag vill vara med dig, så att du skall slå Midjan, som var det en enda man.«

Men han svarade honom: »Om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig få ett tecken att det är du som talar med mig. Gå inte bort härifrån, förrän jag har kommit tillbaka till dig och hämtat ut min offergåva och lagt fram den för dig.« Han sade: »Jag vill stanna, till dess du kommer igen.«

Då gick Gideon in och tillredde en killing, likaså osyrat bröd av en efa mjöl. Därefter lade han köttet i en korg och hällde spadet i en kruka. Sedan bar han ut det till honom under terebinten och satte fram det. Men Guds ängel sade till honom: »Ta köttet och det osyrade brödet, och lägg det på berghällen där, och håll spadet över det.« Och han gjorde så. Och Herrens ängel räckte ut staven som han hade i sin hand och rörde med dess ända vid köttet och det osyrade brödet. Då kom eld ut ur klippan och förtärde köttet och det osyrade brödet. Och därvid försvann Herrens ängel ur hans åsyn.

Då såg Gideon att det var Herrens ängel. Och Gideon sade: »Ve mig, Herre, Herre, eftersom jag nu har sett Herrens ängel ansikte mot ansikte!« Men Herren sade till honom: »Frid vare med dig, frukta inte. Du skall inte dö.« Då byggde Gideon ett altare där åt Herren och kallade det Herren är frid.

Responsoriepsalm Ps 85:9, 11–14 (R. 9b)

R. Herren talar frid till sitt folk.

Jag vill höra Guds ord,
ty Herren talar frid till sitt folk
och till sina fromma,
må de då inte vända åter till dårskap. R.

Godhet och trofasthet skall mötas där,
rättfärdighet och frid skall kyssas,
trofasthet skall växa upp ur jorden
och rättfärdighet blicka ned från himmelen. R.

Herren skall ge oss goda gåvor,
och vårt land skall ge sin gröda.
Rättfärdighet skall gå framför honom,
frälsning skall följa i hans spår. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning Dom 6:11–24a

Herrens ängel kom till Ofra och satte sig under terebinten som tillhörde aviesríten Joash. Gídeon, hans son, höll just på att tröska vete i vinpressen för att midjaniterna inte skulle komma åt det.

Herrens ängel visade sig för honom och sade: »Herren är med dig, tappre krigare!» Gídeon svarade: »Men, herre, om Herren är med oss, varför har då allt detta drabbat oss? Var är alla de under som våra fäder talade om när de berättade hur Herren förde oss ut ur Egypten? Nu har Herren svikit oss och gett oss i midjaniternas våld.» Herren vände sig till Gídeon och sade: »Gå, och bruka den kraft du äger till att rädda Israel ur midjaniternas våld. Det är jag som sänder dig.» Gídeon svarade: »Men, herre, hur skulle jag kunna rädda Israel? Min ätt är den ringaste i

Manásse, och själv är jag den yngste i min familj." Herren sade: "Jag skall vara med dig. Du kommer att slå midjaniterna som om de vore en enda man." Gídeon sade: "Om jag har din ynnest, ge mig då ett tecken på att det verkligen är du som talar med mig. Gå inte härifrån, förrän jag är tillbaka. Jag skall hämta en gåva och ställa fram den åt dig." Han svarade: "Jag stannar här tills du kommer tillbaka."

Gídeon gick in och tillredde en killing och bakade osyrade brödkakor av en efa mjöl. Han lade köttet i en korg och slog spadet i en kruka. Sedan bar han ut alltsammans till ängeln under terebinten och ställde fram det. Guds ängel sade: "Lägg köttet och bröden på klippan där borta och håll spadet över." Gídeon gjorde så. Herrens ängel sträckte ut sin stav och lät spetsen röra vid köttet och bröden. En eld slog upp ur stenen och förtärde köttet och bröden. Och Herrens ängel försvann. Då förstod Gídeon att det var Herrens ängel, och han utropade: "Ve mig, Herre, min Gud, jag har sett Herrens ängel ansikte mot ansikte."

Herren sade till honom: "Du kan vara trygg. Var inte rädd, du skall inte dö." Gídeon byggde där ett altare åt Herren, och han kallade det "Herren är trygghet". Det står kvar än i dag i aviesríternas Ofra. Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm Ps 85:9, 11–14 (R. 9b)

R. Herren talar frid till sitt folk.

Jag vill höra vad Herren Gud talar.

Herren talar frid till sitt folk.

Ja, hans frälsning är nära dem som fruktar honom,
och hans härlighet skall bo i vårt land. R.

Godhet och trofasthet skall mötas där,
rättfärdighet och frid skall kyssas,
trofasthet skall växa upp ur jorden
och rättfärdighet blicka ned från himmelen. R.

Herren skall skänka sin goda gåva,
och vårt land skall ge sin gröda.
Rättfärdighet skall gå framför honom,
frälsning skall följa i hans spår. R.

Halleluja Jfr 2 Kor 8:9

V. Jesus Kristus var rik blev fattig för er skull,
för att vi genom hans fattigdom skulle bli rika.

Evangelium Matt 19:23–30

Vid den tiden sade Jesus till sina lärjungar: »Sannerligen, det är svårt för en rik att komma in i himmelriket. Ja, jag säger er: det är lättare för en kamel att komma

igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike.« När lärjungarna hörde det, blev de bestörta och sade: »Vem kan då bli räddad?« Jesus såg på dem och sade: »För människor är det omöjligt, men för Gud är allting möjligt.« Då sade Petrus: »Vi har ju lämnat allt och följt dig. Hur blir det då för oss?« Jesus svarade: »Sannerligen, vid världens återfödelse, när Människosonen sätter sig på härlighetens tron, skall också ni som har följt mig sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar. Var och en som för mitt namns skull har lämnat hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller barn eller åkrar skall få hundrafalt igen och ärva evigt liv. Många som är sist skall bli först och många som är först skall bli sist.«

ONSDAG DEN 20 AUGUSTI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning Dom 9:6–15

Alla Sikems borgare och alla som bodde i Millo församlade sig och gick bort och gjorde Abimelek till kung vid Vård-terebinten nära Sikem.

När man berättade detta för Jotam, gick han bort och ställde sig på toppen av berget Gerissim och höjde sin röst och ropade och sade till dem: »Hör mig, ni Sikems borgare, för att Gud också må höra er. Träden gick en gång iväg för att smörja en kung över sig. Och de sade till olivträdet: 'Bli du kung över oss.' Men olivträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från min fetma, som både gudar och människor ärar mig för, och gå bort för att svaja över de andra träden?' Då sade träden till fikonsträdet: 'Kom du och bli kung över oss.' Men fikonsträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från min sötma och min goda frukt och gå bort för att svaja över de andra träden?' Då sade träden till vinträdet: 'Kom du och bli kung över oss.' Men vinträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från min vinmust, som gör både gudar och människor glada, och gå bort för att svaja över de andra träden?' Då sade alla träden till törnbusken: 'Kom du och bli kung över oss.' Törnbusken svarade träden: 'Om det är er uppriktiga mening att smörja mig till kung över er, så kom och ta er tillflykt under min skugga. Om så inte sker, skall eld gå ut ur törnbusken och förtära cedrarna på Libanon.'«

Responsoriepsalm Ps 21:2–7 (R. 2a)

R. Herre, över din makt gläder sig konungen.

Herre, över din makt gläder sig konungen,

han jublar högt över din hjälp!

Vad hans hjärta önskar har du givit honom,

du har inte vägrat honom vad hans läppar begärde. R.

Du kommer honom till mötes med lycka och välsignelse,

du sätter en gyllene krona på hans huvud.

Han bad dig om liv, och det gav du honom,

ett långt liv, för tid och evighet. R.

Stor är hans ära genom din hjälp,
du skänker honom majestät och härlighet.
Du låter honom bli till välsignelse för evigt,
du bereder honom glädje inför ditt ansikte. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning Dom 9:6–15

Shekems borgare och Bet Millos invånare samlades och begav sig till Stenstodsterebinten i Shekem, där de utropade Avimélek till kung. När Jotam fick veta detta gick han upp på Gerisímbergets topp och ropade med hög röst:

”Shekems borgare, hör på mig,
så att Gud må höra på er.

En gång beslutade träden
att smörja en konung åt sig.
De bad olivträdet:
Bli vår konung!
Men olivträdet svarade dem:
Skall jag sluta att ge av min feta saft,
varmed gudar och människor äras,
för att i stället stå och vaja
högt över de andra träden?

Då bad de fikonsträdet:
Kom och bli vår konung!
Men fikonsträdet svarade dem:
Skall jag sluta att ge av min sötma,
av min härliga frukt,
för att i stället stå och vaja
högt över de andra träden?

Då bad de vinstocken:
Kom och bli vår konung!
Men vinstocken svarade dem:
Skall jag sluta att ge av min saft,
som gör gudar och människor glada,
för att i stället stå och vaja
högt över de andra träden?

Då bad alla träden törnbusken:
Kom och bli vår konung!
Törnbusken sade till träden:
Är det er ärliga mening

att smörja mig till er konung,
sök då skydd i min skugga.
Om inte, skall eld slå ut från törnbusken
och förtära alla cedrar på Libanon.”

Responsoriepsalm Ps 21:2–7 (R. 2a)

R. Herre, över din makt gläder sig konungen.

Herre, över din makt gläder sig konungen,
han jublar högt över din hjälp.
Vad hans hjärta önskar har du givit honom,
du har inte vägrat honom vad hans läppar begärde. R.

Du kommer honom till mötes med lycka och välsignelse,
du sätter en gyllene krona på hans huvud.
Han bad dig om liv, och det gav du honom,
ett långt liv, för tid och evighet. R.

Stor är hans ära genom din hjälp,
du skänker honom majestät och härlighet.
Du låter honom bli till välsignelse för evigt,
du bereder honom glädje inför ditt ansikte. R.

Halleluja Heb 4:12

V. Guds ord är levande och verksamt,
och blottlägger hjärtats uppsåt och tankar.

Evangelium Matt 20:1–16

Vid den tiden framställde Jesus denna liknelse för sina lärjungar: »Med himmelriket är det som när en jordägare vid dagens början gick ut för att leja arbetare till sin vingård. Han kom överens med dem om en dagspenning på en denar och sände i väg dem till vingården. Vid tredje timmen gick han ut igen och fick se några andra stå sysslolösa på torget. Till dem sade han: 'Gå bort till vingården, ni också. Jag skall ge er skäligt betalt.' Och de gav sig dit. Sedan gick han ut vid sjätte timmen och vid nionde och gjorde likadant. Vid elfte timmen gick han ut igen, och när han såg några andra stå där sade han: 'Varför står ni här hela dagen utan att arbeta?' De svarade: 'Därför att ingen har lejt oss.' Då sade han: 'Gå bort till vingården, ni också.' På kvällen sade vingårdens ägare till förmannen: 'Kalla samman arbetarna och ge dem deras lön. Börja med dem som kom sist och sluta med de första.' De som hade lejt vid elfte timmen kom fram och fick en denar var. När sedan de första steg fram, trodde de att de skulle få mer, men fick var sin denar de också. Då protesterade de och sade till ägaren: 'De där som kom sist har bara hållit på en timme, och du jämställer dem med oss som har slitit hela dagen i solhettan.' Då sade han till en av

dem: 'Min vän, jag är inte orättvis mot dig. Vi kom ju överens om en denar, ta nu vad du skall ha, och gå. Men jag vill ge den siste lika mycket som du fick. Har jag inte rätt att göra som jag vill med det som är mitt? Eller ser du med onda ögon på att jag är god?' Så skall de sista bli först och de första sist.«

TORSDAG DEN 21 AUGUSTI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning Dom 11:29–39a

Herrens Ande kom över Jefta. Och han tågade genom Gilead och Manasse och tågade så genom Mispe i Gilead, och från Mispe i Gilead tågade han fram mot Ammons barn. Och Jefta gav ett löfte till Herren och sade: »Om du ger Ammons barn i min hand, så lovar jag att vad som än kommer ut mot mig genom dörrarna till mitt hus, när jag välbehållen kommer tillbaka från Ammons barn, det skall tillhöra Herren, och det skall jag offra som brännoffer.«

Så drog nu Jefta iväg mot Ammons barn för att strida mot dem. Och Herren gav dem i hans hand. Och han tillfogade dem ett mycket stort nederlag och intog landet från Aroer ända fram emot Minnit, tjugo städer, och ända till Abel-Keramim. Alltså blev Ammons barn underkuvade av Israels barn.

När sedan Jefta kom hem till sitt hus i Mispa, då gick hans dotter ut mot honom med pukor och dans. Och hon var hans enda barn. Han hade utom henne varken son eller dotter. I samma ögonblick som han fick se henne, rev han sönder sina kläder och ropade: »Ve mig, min dotter, du kommer mig att sjunka till jorden, du drar olycka över mig! Ty jag har öppnat min mun inför Herren till ett löfte och kan inte ta tillbaka mitt ord.«

Hon svarade honom: »Min fader, har du öppnat din mun inför Herren, så gör med mig enligt vad du har sagt, eftersom Herren nu har skaffat dig hämnd på dina fiender, Ammons barn.« Och hon sade vidare till sin fader: »Uppfyll dock denna min begäran: unna mig två månader, så att jag får gå ned på bergen och begråta min jungfrudom med mina väninnor.« Han svarade: »Du får gå iväg.« Och han tillät henne att vara borta i två månader. Då gick hon bort med sina väninnor och begrät sin jungfrudom på bergen. Men efter två månader återvände hon till sin fader, och han handlade då med henne enligt det löfte han hade gett.

Responsoriepsalm Ps 40:5, 7–10 (R. jfr 8a, 9a)

R. Se, jag kommer för att göra din vilja.

Salig den man som sätter sin förtröstan till Herren
och inte vänder sig till de stolta,
till dem som viker av i lögn. R.

Till slaktoffer och matoffer har du inte behag
– öppna öron har du givit mig –
du begär inte brännoffer och syndoffer.

Därför säger jag: »Se, jag kommer. R.

I bokrullen är skrivet vad jag skall göra.

Att göra din vilja, min Gud, är min lust,
och din lag är i mitt hjärta.« R.

Jag bådär glädje, jag förkunnar din rättfärdighet
i den stora församlingen.

Se, jag tillsluter inte mina läppar;
du, Herre, vet det. R.

Halleluja Jfr Ps 95:8ab

V. I dag må ni inte förhärda era hjärtan
utan höra Herrens röst.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning Dom 11:29–39a

Herrens ande kom över Jefta. Han tågade genom Gilead och Manásse, passerade Mispa i Gilead och drog vidare mot ammoniterna. Jefta avgav ett löfte till Herren: "Om du ger ammoniterna i mitt våld, så lovar jag att den som först kommer ut genom dörren till mitt hus och möter mig, när jag återvänder efter att ha besegrat ammoniterna, skall tillhöra Herren och offras som brännoffer."

Jefta gick till anfall mot ammoniterna, och Herren gav dem i hans våld. Han tillfogade dem ett förödande nederlag och intog landet från Aróer till trakten av Minnit, tjugo städer, ända fram till Avel Keramím. Så underkuvades ammoniterna av israeliterna.

När Jefta kom hem till sitt hus i Mispa gick hans dotter ut och mötte honom med tamburin och dans. Hon var hans enda barn, han hade inga andra, varken söner eller döttrar. När Jefta fick se henne, rev han sönder sina kläder och ropade: "Ve mig, min dotter, du krossar mig, du drar olycka över mig! Jag har gett Herren ett löfte som jag inte kan ta tillbaka." Hon svarade honom: "Far, om du har gett Herren ett löfte, gör då med mig som du har lovat, nu när Herren har skaffat dig hämnd på dina fiender, på ammoniterna." Och hon fortsatte: "Jag ber bara om detta: Ge mig en frist på två månader, så att jag kan ströva i bergen med mina väninnor och gråta över att jag måste dö som jungfru." – "Gå", sade han, och han tillät henne att vara borta i två månader.

Hon begav sig då upp i bergen tillsammans med sina väninnor, och där begrät hon sin jungfrudom. Efter två månader kom hon tillbaka till sin far, och han gjorde då med henne i enlighet med sitt löfte.

Responsoriepsalm Ps 40:5, 7–10 (R. jfr 8a, 9a)

R. Se, jag kommer för att göra din vilja.

Salig den som sätter sin förtröstan till Herren
och inte vänder sig till de stolta,
till dem som viker av i lögn. R.

Till slaktoffer och matoffer har du inte behag,
öppna öron har du givit mig.
Du begär inte brännoffer och syndoffer
därför säger jag: Se, jag kommer,
i bokrullen är skrivet vad jag skall göra. R.

Att göra din vilja, min Gud, är min lust,
och din lag är i mitt hjärta.
Jag bårdar glädje, jag förkunnar din rättfärdighet
i den stora församlingen.
Jag sluter inte mina läppar,
du, Herre, vet det. R.

Halleluja Jfr Ps 95:8ab

V. I dag, när ni får höra hans röst,
så förhärda inte era hjärtan.

Evangelium Matt 22:1-14

Vid den tiden talade Jesus till översteprästerna och de skriftlärdade i liknelser: »Med himmelriket är det som när en kung höll bröllop för sin son. Han skickade ut sina tjänare för att kalla de inbjudna till bröllopet, men de ville inte komma. Då skickade han ut andra tjänare och lät dem säga till de inbjudna: 'Jag har ordnat för måltiden, mina oxar och gödkalvar är slaktade och allt är färdigt. Kom till bröllopet.' Men de brydde sig inte om det. En gick bort till sina åkrar och en till sina affärer. De andra tog fast tjänarna, skymfde dem och slog ihjäl dem. Då greps kungen av vrede, skickade ut sina soldater och lät döda mördarna och bränna ner deras stad. Sedan sade han till sina tjänare: 'Allt är ordnat för bröllopet, men de inbjudna var inte värdiga. Gå ut och ställ er där vägarna skiljs och bjud alla ni ser till bröllopet.' Och då gick tjänarna ut på vägarna och samlade ihop alla de träffade på, onda och goda, och bröllopssalen fylldes med gäster.

När kungen kom in för att se sina gäster, upptäckte han en man som inte var klädd i bröllopskläder. Han sade: 'Min vän, hur kan du vara här utan att ha bröllopskläder på dig?' Mannen kunde inte svara. Då sade kungen till tjänarna: 'Bind honom till händer och fötter och kasta ut honom i mörkret där ute. Där skall man gråta och skära tänder.' Många är bjudna, men få är utvalda.«

FREDAG DEN 22 AUGUSTI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning Rut 1:1, 3-6, 14b-16, 22

På den tid då domarna regerade blev det hungersnöd i landet. Då drog en man från Bet-Lehem i Juda bort med sin hustru och sina båda söner för att bosätta sig i Moabs land under någon tid. Och Elimelek, Noomis man, dog. Men hon levde kvar med sina båda söner. Dessa skaffade sig moabitiska hustrur. Den ena hette Orpa och den andra Rut. Och sedan de hade bott där omkring tio år, dog också de båda, Mahelon och Kiljon. Men kvinnan levde kvar efter sina båda söner och sin man.

Då bröt hon upp med sina sonhustrur för att återvända från Moabs land. Ty hon hade hört i Moabs land, att Herren hade sett till sitt folk och gett det bröd. Och Orpa kysste sin svärmöder till avsked, men Rut höll sig alltjämt intill henne. Då sade hon: »Se, din svägerska har återvänt till sitt folk och till sin gud. Vänd också du tillbaka och följ din svägerska.«

Men Rut svarade: »Försök inte övertala mig att överge dig och vända tillbaka från dig. Ty dit du går vill också jag gå, och där du stannar vill också jag stanna. Ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud. Så kom då Noomi tillbaka med sin sonhustru, moabitiskan Rut, när hon vände tillbaka från Moabs land. Och de kom till Bet-Lehem, när kornskörden började.

Responsoriepsalm Ps 146:5–10 (R. 2a)

R. Lova Herren, min själ
eller: Halleluja.

Salig den vars hjälp är Jakobs Gud,
den som sätter sitt hopp till Herren, sin Gud.
Han har gjort himlen och jorden och havet
och allt som finns i dem. R.

Han är trofast för evigt.
Han skaffar rätt åt de förtryckta,
han ger bröd åt de hungrande.
Herren löser de fångna. R.

Herren öppnar de blindas ögon,
Herren upprättar de förnedrade,
Herren älskar de rättfärdiga,
Herren bevarar främlingar. R.

Faderlösa och änkor tar han sig an,
men de gudlösa för han på villospår.
Herren är konung för evigt,
din Gud, Sion, från släkte till släkte. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning Rut 1:1, 3–6, 14b–16, 22

På den tid då Israel styrdes av domare blev det en gång hungersnöd i landet. En man från Betlehem i Juda utvandrade då med sin hustru och sina två söner till Moab för att bo där en tid. Han hette Elímélek, hans hustru hette Noómi och hans båda söner Machlon och Kiljon; de var efratiter från Betlehem i Juda. De kom nu till Moab och stannade där. Men Elímelek, Noomis make, dog, och hon blev lämnad ensam med sina två söner. Dessa tog sig moabitiska hustrur; den ena hette Orpa, den andra Rut. När de hade levt där i ett tiotal år dog också Machlon och Kiljon, så att Noomi stod helt ensam, utan söner och utan man.

Då bröt hon upp tillsammans med sina svärdöttrar för att vända hem från Moab. Där hade hon nämligen fått höra att Herren hade tagit sig an sitt folk och gett det bröd. Hon lämnade den plats där hon hade bott, och hennes två svärdöttrar följde henne. Men medan de var på väg mot Juda sade Noomi till sina sonhustrur: "Vänd nu hem till era mödrar, båda två. Må Herren visa trofasthet mot er, liksom ni har gjort mot våra döda och mot mig. Må han ge er båda ett liv i trygghet med hem och make." Sedan kysste hon dem till avsked.

Men de började gråta högljutt och sade: "Nej, vi följer med dig tillbaka till ditt folk!" Men Noomi svarade: "Vänd tillbaka, mina döttrar! Varför skulle ni följa mig? Jag föder aldrig mer söner som kan bli män åt er. Gå tillbaka! Jag är för gammal för att gifta om mig. Om jag trodde att jag ännu kunde hoppas och redan i natt gav mig åt en man och rent av födde söner, skulle ni då vänta på dem tills de var vuxna? Skulle ni för deras skull stänga er inne, utan någon man? Nej, mina döttrar! Min lott är mycket bittrare än er: Herrens hand har slagit mig." Då började de gråta igen, och Orpa kysste sin svärmor till avsked, men Rut kunde inte skiljas från henne. Noomi sade: "Du ser att din svägerska vänder tillbaka till sitt folk och till sin gud. Följ med henne tillbaka." Men Rut svarade:

"Tvinga mig inte att överge dig
och vända tillbaka.

Dit du går, går också jag,
och där du stannar, stannar jag.

Ditt folk är mitt folk,
och din Gud är min Gud.

Där du dör, vill jag dö,
och där vill jag bli begravnen.

Herren må göra mig vad som helst –
endast döden skall skilja oss åt."

Då Noomi såg att Rut var fast besluten att följa henne talade hon inte mer om saken. Så gick de båda tillsammans ända till Betlehem.

När de kom fram blev det stor uppståndelse i staden. "Det är ju Noomi", ropade kvinnorna. "Kalla mig inte Noomi, den ljuva", sade hon, "kalla mig Mara, den bittra, ty den Våldige har gjort livet bittert för mig! Rik drog jag bort, men tomhänt har Herren låtit mig komma tillbaka. Varför kallar ni mig Noomi, då Herren har vittnat mot mig, då den Våldige har dömt mig så hårt?" Så gick det till när Noomi återvände tillsammans med sin moabitiska svärdotter Rut, som hade lämnat sitt land. Och de kom till Betlehem just då kornskörden började.

Responsoriepsalm Ps 146:5–10 (R. 2a)

R. Lova Herren, min själ *eller* Halleluja.

Salig den vars hjälp är Jakobs Gud,
den som sätter sitt hopp till Herren, sin Gud.
Han har gjort himlen och jorden och havet
och allt som finns i dem,
han är trofast för evigt. R.

Han skaffar rätt åt de förtryckta,
han ger bröd åt de hungrande.
Herren löser de fångna,
Herren öppnar de blindas ögon. R.

Herren upprättar de förnedrade,
Herren älskar de rättfärdiga,
Herren bevarar främlingar,
faderlösa och änkor tar han sig an,
men de gudlösa för han på villospår. R.

Herren är konung för evigt,
din Gud, Sion, från släkte till släkte. R.

Halleluja Ps 25:4b, 5a

V. Herre, lär mig dina stigar.
Led mig i din sanning.

Evangelium Matt 22:34–40

När fariseerna fick höra hur Jesus hade gjort saddukeerna svarslösa, samlades de, och för att sätta honom på prov frågade en av dem, en laglärd: »Mästare, vilket är det största budet i lagen?« Han svarade honom: »*Du skall älska Herren, din Gud, med hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela ditt förstånd. Detta är det största och första budet. Sedan kommer ett av samma slag: Du skall älska din nästa som dig själv. På dessa båda bud vilar hela lagen och profeterna.*«

LÖRDAG DEN 23 AUGUSTI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 1993:

Läsning Rut 2:1–3, 8–11; 4:13–17

Noomi hade en släkting på sin mans sida, en rik man av Elimeleks släkt vid namn Boas. Och moabitiskan Rut sade till Noomi: »Låt mig gå ut på åkern och plocka ax efter någon inför vars ögon jag finner nåd.« Hon svarade henne: »Ja, gå, min dotter.«

Då gick hon iväg och kom till en åker och plockade ax där efter skördemännen. Och det hände sig så för henne att åkerstycket tillhörde Boas, som var av Elimeleks släkt.

Då sade Boas till Rut: »Hör, min dotter: du skall inte gå bort och plocka ax på någon annan åker, inte heller gå härifrån, utan du skall hålla dig till mina tjänarinnor här. Se efter, var skördemännen arbetar på åkern, och följ efter dem. Jag har förbjudit mina tjänare att göra dig något för när. Och om du blir törstig, så gå till krukorna och drick av det som mina tjänare hämtar.«

Då föll hon ned på sitt ansikte och bugade sig mot jorden och sade till honom: »Varför har jag funnit sådan nåd för dina ögon, att du tar dig an mig, fastän jag är en främling?« Boas svarade och sade till henne: »För mig har blivit berättat allt vad du har gjort för din svärmoder efter din mans död, hur du har övergett din fader och din moder och ditt fädernesland och vandrat med till ett folk som du förut inte kände.

Så tog då Boas Rut till sig, och hon blev hans hustru, och han gick in till henne. Och Herren gav henne livsfrukt, och hon födde en son. Då sade kvinnorna till Noomi: »Lovad vare Herren, som i dag har gjort så, att det inte fattas dig en ansvarig släkting som skall få ett namn i Israel! Han skall bli för dig en tröstare och en försörjare på din ålderdom. Ty din sonhustru, som har dig kär, har fött honom, hon som är mer för dig än sju söner.« Och Noomi tog barnet och lade det i sin famn och blev dess sköterska. Och grannkvinnorna sade: »Noomi har fått en son.« Och de gav honom namn, de kallade honom Obed. Han blev fader till Isai, Davids fader.

Responsoriepsalm Ps 128:1–5 (R. 4)

R. Så välsignas de som fruktar Herren.

Salig den som fruktar Herren
och vandrar på hans vägar.
Av dina händers arbete får du njuta frukten.
Salig är du, det skall gå dig väl! R.

Lik ett fruktsamt vinträd blir hustrun i ditt hus,
lika olivskott barnen kring ditt bord. R.

Så välsignas den man som fruktar Herren.
Herren välsigne dig från Sion.
Må du få se Jerusalems välgång i alla dina dagar,
och må du få se barn av dina barn. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgivet 2022:

Läsning Rut 2:1–3, 8–11; 4:13–17

Noómi hade en anförvant på sin makes sida, en förmögen och betydande man av samma släkt som Elímélek. Han hette Boas. En dag sade Rut, moabitiskan, till sin svärmor: ”Jag skulle vilja gå bort till fälten och fråga om jag får plocka ax.” – ”Gör

det, min flicka", svarade Noomi. Så gav sig Rut i väg till fälten och började samla ax efter skördemännen.

Av en händelse hade Rut hamnat på en åker som ägdes av Boas, han som hörde till Elíméleks släkt.

Då sade Boas till Rut: "Hör på, min dotter! Gå inte bort och plocka ax på någon annan åker, utan stanna kvar och håll dig till kvinnorna här. Du ser var de skördar, följ efter dem! Jag har sagt till karlarna att inte röra dig, och blir du törstig, så gå bara till krukorna och drick av vad de har öst upp." Då föll hon ner med ansiktet mot marken och sade: "Hur kan du vara så god mot mig och bry dig om mig, fast jag är en främling?" Boas svarade: "Jag har hört talas om allt vad du har gjort för din svärmor sedan din make dog, och hur du har lämnat dina föräldrar och ditt hemland och begett dig till ett folk som du inte kände förut."

Så tog Boas Rut till hustru. När han låg med henne lät Herren henne bli havande, och hon födde en son. Då sade kvinnorna till Noomi: "Lovad vare Herren, som i dag har låtit dig få en skyldeman. Han skall bli ryktbar i Israel. Han skall ge dig nytt livsmod och sörja för dig på din ålderdom. Det är ju din sonhustru som har fött honom, hon som älskar dig och är mer för dig än sju söner." Noomi tog pojken i sin famn, och det blev hon som vårdade honom. Grannkvinnorna gav honom namn och sade: "Noomi har fått en son!" De kallade honom Oved, och han blev far till Jishaj, Davids far.

Responsoriepsalm Ps 128:1-5 (R. jfr 4)

R. Så välsignas den som fruktar Herren.

Salig den som fruktar Herren
och vandrar på hans vägar.
Av dina händers möda får du njuta frukten.
Salig du! Ja, det skall gå dig väl. R.

Lik en vinstock som bär frukt
är hustrun därinne i ditt hus,
lika plantor av olivträd
är barnen kring ditt bord. R.

Så välsignas den man
som fruktar Herren.
Herren välsigne dig från Sion.
Må du få se Jerusalems välgång
i alla dina dagar. R.

Halleluja Jfr Matt 23:9b, 10b

V. En är er fader, han som är i himmelen,
och en är er lärare, Kristus.

Evangelium Matt 23:1-12

Vid den tiden talade Jesus till folket och sina lärjungar och sade: »De skriftlärd och fariseerna har satt sig på Moses stol. Gör därför allt vad de lär er och håll fast vid det, men handla inte som de gör, för de säger ett och gör ett annat. De binder ihop tunga bördor och lägger dem på människornas axlar, men själva rör de inte ett finger för att rätta till dem. Allt vad de företar sig gör de för att människorna skall lägga märke till dem. De skaffar sig breda böneremсор och stora manteltöfsar. De tycker om att ha hedersplatsen på gästabuden och sitta främst i synagogan, och de vill bli hälsade på torget och kallas rabbi av alla människor. Men ni skall inte låta er kallas rabbi, ty en är er läromästare och ni är alla bröder. Ni skall inte kalla någon här på jorden för er fader, ty en är er fader, han som är i himlen. Inte heller skall ni låta er kallas lärare, ty en är er lärare, Kristus. Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare. Den som upphöjer sig skall bli förödmjukad, och den som ödmjukar sig skall bli upphöjd.«

TJUGOFÖRSTA SÖNDAGEN »UNDER ÅRET« DEN 24 AUGUSTI

Första läsningen Jes 66:18-21

Så säger Herren: Jag kommer för att samla alla folk och alla språk. De skall komma och se min härlighet. Jag skall göra ett tecken bland dem och sända dem som överlevt till de andra folken, till Tarshish, Put och Lud, till Meshek, Tuval, Javan och de fjärran kustländerna, som inte har hört om mig och inte har sett min härlighet. De skall förkunna min härlighet bland de andra folken. Och de skall föra alla era bröder från folken som en offergåva till Herren, på hästar och vagnar, i kärror, på mulåsnor och kameler, till mitt heliga berg, Jerusalem, säger Herren, så som Israels folk för sina offergåvor i rena kärl till Herrens tempel. Även bland dem skall jag välja några till präster och leviter, säger Herren.

Responsoriepsalm Ps 117 (R. Mark 16:15)

Ur Lektionarium för söndagar årgång C utgivet 2000:

R. Gå ut i hela världen och förkunna evangeliet
eller: Halleluja.

Prisa Herren, alla folk,
lova honom, alla länder! R.

Väldig är hans godhet mot oss,
Herrens trofasthet är evig. R.

Ur Lektionarium för söndagar årgång C utgivet 2025:

R. Gå ut i hela världen och förkunna evangeliet
eller: Halleluja.

Lova Herren, alla hedningar,
prisa honom, alla folk. R.

Ty hans nåd är väldig över oss,
och Herrens sanning varar i evighet. R.

Andra läsningen Heb 12:5–7, 11–13

Ni har glömt den uppmaning som riktas till er som till söner:

*Min son, var tacksam för Herrens tuktan
och förlora inte modet när han straffar dig.
Ty den Herren älskar, den tuktar han,
och han agar var son som han har kär.*

Det är för att fostras ni får lida. Gud behandlar er som söner. Var finns den son som inte tuktas av sin far? För stunden tycks väl varje tuktan vara mera till sorg än till glädje, men för dem som har fostrats genom den är frukten till slut frid och rättfärdighet.

Styrk därför era matta händer och svaga knän. Gör stigen rak för era fötter, så att det ben som haltar inte går ur led utan i stället blir friskt igen.

Halleluja Joh 14:6

V. Jag är vägen, sanningen och livet, säger Herren.
Ingen kommer till Fadern utom genom mig.

Evangelium Luk 13:22–30

Vid den tiden gick Jesus genom städer och byar och undervisade på sin väg mot Jerusalem. Någon frågade honom: »Herre, är det bara några få som blir räddade?» Han sade till dem: »Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Jag säger er: många skall försöka ta sig in men inte lyckas. När väl husets herre har stigit upp och låst porten och ni blir stående utanför och bultar och säger: Herre, öppna för oss! så kommer han att svara: Jag vet inte vilka ni är. Då säger ni: Vi har ätit och druckit tillsammans med dig, och du har undervisat på våra gator. Han skall svara: Jag vet inte vilka ni är. Bort härifrån, alla ni orättens hantlangare. — Där skall ni gråta och skära tänder, när ni får se Abraham och Isak och Jakob och alla profeterna vara i Guds rike medan ni själva blir utdrivna. Och människor skall komma från öster och väster och från norr och söder och ligga till bords i Guds rike. Och då skall sådana som är sist bli först, och sådana som är först skall bli sist.«